

1. Державний виконавець має право звернути стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, а також на майно та кошти, що належать боржнику від інших осіб. Зазначені особи зобов'язані подати на запит державного виконавця у визначений ним строк відомості про належне боржнику майно, що перебуває в них, та майно чи кошти, які вони мають передати боржнику.
2. Після надходження від зазначених осіб відомостей про наявність майна боржника державний виконавець описує таке майно, вилучає його і реалізує у встановленому цим Законом порядку. У разі якщо особа, у якої перебуває майно боржника, перешкоджає державному виконавцю в його вилученні, таке майно вилучається державним виконавцем у примусовому порядку.
3. Готівкові кошти та майно, що належать боржнику від інших осіб, вилучаються державним виконавцем у таких осіб у присутності понятих на підставі ухвали суду.
4. На належні боржникові у разі передачі від інших осіб кошти, що перебувають на рахунках у банках та інших фінансових установах, стягнення звертається державним виконавцем на підставі ухвали суду в порядку, встановленому цим Законом.
5. За ухилення від виконання розпоряджень державного виконавця особою, в якій перебуває майно боржника, на неї може бути накладено стягнення відповідно до цього Закону.

Відповідно до положень статті 11 Закону України «Про виконавче провадження» (далі - Закон) державний виконавець зобов'язаний вживати передбачених цим Законом заходів примусового виконання рішень, неупереджено, своєчасно і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії.

Для реалізації зазначеного обов'язку державного виконавця він, зокрема, має право: одержувати безоплатно від органів, установ, організацій, посадових осіб, сторін та учасників виконавчого провадження необхідні для проведення виконавчих дій пояснення, довідки та іншу інформацію, у тому числі конфіденційну; безперешкодно входити до приміщень і сховищ, що належать боржникам або зайняті ними, проводити огляд зазначених приміщень і сховищ, у разі необхідності примусово відкривати та опечатувати такі приміщення і сховища; накладати арешт на майно боржника, опечатувати, вилучати, передавати таке майно на зберігання та реалізовувати його в установленому законодавством порядку; накладати арешт на кошти та інші цінності боржника, зокрема на кошти, які перебувають на рахунках і вкладах у банках, інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах, а також опечатувати каси, приміщення і місця зберігання грошей.

Одним із заходів примусового виконання рішень є звернення стягнення на кошти та інше майно (майнові права) боржника, у тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб (пункт 1 частини першої статті 32 Закону).

Звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті, вилученні та примусовій реалізації.

При цьому слід зазначити, що законодавець встановив черговість звернення стягнення на кошти та інше майно боржника.

Так, в першу чергу стягнення за виконавчими документами звертається на кошти боржника у гривнях та іноземній валюті, інші цінності, у тому числі кошти на рахунках і вкладах боржника у банках та інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах у депозитарних установах.

У разі відсутності у боржника коштів та інших цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення звертається також на належне боржнику інше майно, за винятком майна, на яке згідно із законом не може бути накладено стягнення. Звернення стягнення на майно боржника не зупиняє звернення стягнення на кошти боржника. Боржник має право запропонувати ті види майна чи предмети, на які необхідно в першу чергу звернути стягнення. Черговість стягнення на кошти та інше майно боржника остаточно визначається державним виконавцем.

Крім того слід зазначити, що відповідно до частини другої статті 25 Закону за заявою стягувача державний виконавець одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження може накласти арешт на майно та кошти боржника, про що виноситься відповідна постанова.

Відповідно до пункту 3.6 розділу III Інструкції з організації примусового виконання рішень, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 № 512/5, зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 02.04.2012 за № 489/20802, у разі якщо державним виконавцем при відкритті виконавчого провадження накладено арешт на майно, в тому числі на кошти боржника, до закінчення строку для самостійного виконання, боржник може запропонувати державному виконавцю списати кошти, необхідні для виконання рішення, з його рахунку та зарахувати їх на відповідний рахунок органу ДВС з подальшим перерахуванням стягувачу.

У разі надходження відповідного звернення боржника державний виконавець невідкладно готує платіжні вимоги про примусове списання коштів з рахунку боржника та направляє до банку в установленому законодавством порядку.

Відповідно до статті 53 Закону у разі якщо кошти боржника в іноземній валюті розміщені на рахунках, внесках або на зберіганні у банку чи іншій фінансовій установі, що мають право на продаж іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку, державний виконавець зобов'язує їх продати протягом семи днів іноземну валюту в сумі, необхідній для погашення боргу.

У разі якщо такі кошти розміщені у банку або іншій фінансовій установі, які не мають права на продаж іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку, державний виконавець зобов'язує їх перерахувати протягом семи днів ці кошти до банку або іншої фінансової установи, які мають таке право, для їх реалізації відповідно до вимог частини першої цієї статті.

У разі обчислення суми боргу в іноземній валюті державний виконавець у результаті виявлення у боржника коштів у відповідній валюті стягує ці кошти на валютний рахунок органу державної виконавчої служби для їх подальшого перерахування стягувачу. У разі виявлення коштів у гривнях чи іншій валюті державний виконавець за правилами, встановленими частинами першою і другою цієї статті, дає доручення про купівлю відповідної валюти та перерахування її на валютний рахунок органу державної виконавчої служби.

Кошти виконавчого збору, стягнуті при виконанні рішення про стягнення коштів в іноземній валюті, відповідно до цієї статті реалізуються, а одержані після цього кошти у гривнях зараховуються до Державного бюджету України.

Виявлення державним виконавцем рахунків боржника на яких є кошти здійснюється ним, шляхом направлення відповідних запитів.

Так, загальні правила надання Державною податковою службою України органам державної виконавчої служби інформації про номери рахунків боржників - юридичних осіб та/або фізичних осіб-підприємців, яку отримують органи державної податкової служби від банківських та інших установ, та джерела отримання доходів боржників – фізичних осіб, визначені наказом Міністерства фінансів України та Міністерства юстиції України від 23.12.2011 № 1701/3578/5, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 27.12.2011 за № 1528/20266.

У разі виконання рішень про стягнення коштів з юридичних осіб державний виконавець перевіряє також наявність майна боржника за даними балансу. Копію балансу державний виконавець може отримати безпосередньо у боржника або у відповідних державних органів.

Державні виконавці в процесі виконання рішення можуть вилучати готівкові кошти у боржника в національній та іноземній валютах. Приймання державними виконавцями грошей не дозволяється. Виявлені у боржника готівкові кошти вилучаються, про що державний виконавець складає акт вилучення готівки. Вилучення проводиться у присутності понятих. Цей акт складається у необхідній кількості примірників, з яких перший залишається у виконавчому провадженні, інші вручаються боржнику або його представнику, особі, у якої вилучено, під розписку в першому примірнику. У разі відмови боржника (його представника) від підпису про це зазначається в акті вилучення готівки.

При складанні акта вилучення готівки жодні виправлення, перекреслення сум, дат або прізвищ в акті не допускаються.

В акті вилучення готівки обов'язково зазначаються:

- а) повне найменування (прізвище, ім'я та по батькові) особи, у якої вилучено готівку;
- б) розмір грошової суми, яку вилучено (цифрами та словами);
- в) найменування валюти, її кількість, номінал купюр.

Перший примірник акта, який залишається у державного виконавця, не пізніше наступного робочого дня затверджується начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, та скріплюється печаткою.

Вилучена готівка в національній та/або іноземній валюті не пізніше наступного робочого дня зараховується державним виконавцем на відповідний рахунок органу ДВС для покриття витрат на організацію та проведення виконавчих дій, покриття боргу за виконавчими документами та стягнення виконавчого збору, а також на повернення авансового внеску та стягнення штрафів, накладених державним виконавцем на боржника, якщо такі мали місце. Витрати, пов'язані із зарахуванням коштів на відповідний рахунок органу ДВС (комісія банку), є витратами на організацію та проведення виконавчих дій та покриваються за рахунок вилучених у боржника коштів. Документ, який підтверджує внесення коштів на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби, приєднується до акта вилучення готівки та підшивається разом з актом до матеріалів виконавчого провадження.

Суми, які підлягають перерахуванню на користь держави, при відсутності витрат на організацію та проведення виконавчих дій та інших стягнень перераховуються до Державного бюджету України або місцевих бюджетів у порядку, встановленому Державною казначейською службою України, а виконавчий збір - на відповідний рахунок органу ДВС. Відповідна квитанція банку про отримання коштів приєднується до акта вилучення готівки та підшивається разом з актом до матеріалів виконавчого провадження.

Відповідно до статті 57 Закону арешт майна боржника застосовується для забезпечення реального виконання рішення.

Арешт на майно боржника може накладатися державним виконавцем шляхом:

винесення постанови про арешт коштів та інших цінностей боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах чи на зберіганні у банках або інших фінансових установах;

винесення постанови про арешт коштів, що перебувають у касі боржника або надходять до неї;

винесення постанови про арешт майна боржника та оголошення заборони на його відчуження;

проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту.

Постановами, передбаченими частиною другою цієї статті, може бути накладений арешт у розмірі суми стягнення з урахуванням виконавчого збору, витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій та застосованих державним виконавцем штрафів, на все майно боржника або на окремі предмети. Копії постанови, якою накладено арешт на майно боржника та оголошено заборону на його відчуження, державний виконавець надсилає органам, що здійснюють реєстрацію майна або ведуть реєстр заборони на його відчуження.

Копії постанови державного виконавця про арешт коштів чи майна боржника надсилаються не пізніше наступного робочого дня після її винесення боржнику та банкам чи іншим фінансовим установам або органам, зазначеним у частині другій цієї статті, та органам, що ведуть Державний реєстр обтяжень рухомого майна. Постанова державного виконавця про арешт коштів чи майна боржника може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому

цим Законом.

Розпочинаючи виконання рішення про стягнення коштів, державний виконавець зобов'язаний винести постанову відповідно до частини другої статті 57 Закону. Копії постанови, якою накладено арешт на майно боржника та оголошено заборону на його відчуження, державний виконавець надсилає органам, що здійснюють реєстрацію майна або ведуть реєстр заборон на його відчуження. Постанова підписується державним виконавцем та скріплюється печаткою органу ДВС.

На кошти та інші цінності боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах та на зберіганні в банках чи інших фінансових установах, накладається арешт, про що виноситься постанова державного виконавця. У постанові зазначається сума коштів, яка підлягає арешту, з урахуванням вимог за виконавчими документами, виконавчого збору, витрат на організацію та проведення виконавчих дій та вказується номер рахунку, на якому знаходяться кошти, що підлягають арешту, або зазначається, що арешт поширюється на кошти на всіх рахунках боржника, у тому числі тих, які будуть відкриті після винесення постанови про накладення арешту. Постанова підписується державним виконавцем та скріплюється печаткою органу ДВС.

Арешт на кошти боржника може бути накладено в національній та/або в іноземній валюті, про що зазначається у постанові.

При зверненні стягнення на ювелірні та побутові вироби із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінного каміння і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів державний виконавець вживає заходів примусового виконання рішень із урахуванням Закону України «Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними», Положення про порядок і умови зберігання ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінного каміння і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 02.11.2005 № 409, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 22.12.2005 за № 1551/11831 (із змінами), Інструкції про порядок одержання, використання, обліку та зберігання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, затвердженої наказом Міністерства фінансів України від 06.04.98 № 84, зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 28.04.98 за № 271/2711, Порядку обліку, зберігання і розпорядження дорогоцінними металами і дорогоцінним камінням, дорогоцінним камінням органогенного утворення та напівдорогоцінним камінням, що переходять у власність

держави, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 04.11.2004 № 692, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 30.11.2004 за № 1513/10112.

Арешт на цінні папери накладається згідно з Порядком накладення арешту на цінні папери, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 22.09.99 № 1744. Зберігання цінних паперів здійснюється відповідно до Положення про порядок і умови зберігання цінних паперів, на які накладено арешт, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 04.10.99 № 489, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 29.10.99 за № 740/4033 (із змінами).

Відповідно до статті 54 Закону звернення стягнення на заставлене майно в порядку примусового виконання допускається за виконавчими документами для задоволення вимог стягувача-заставодержателя.

У разі якщо коштів, що надійшли від реалізації заставленого майна, недостатньо для задоволення вимог стягувача-заставодержателя за виконавчим документом, на підставі якого звернуто стягнення на заставлене майно, такий документ повертається стягувачу-заставодержателю в порядку, встановленому пунктом 8 частини першої статті 47 цього Закону.

Для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, стягнення на заставлене майно боржника може бути звернуто у разі:

виникнення права застави після винесення судом рішення про стягнення з боржника коштів;

якщо вартість предмета застави перевищує розмір заборгованості боржника заставодержателю.

Про звернення стягнення на заставлене майно для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, державний виконавець повідомляє заставодержателю не пізніше наступного дня після накладення арешту на майно або якщо йому стало відомо, що арештоване майно боржника перебуває в заставі, та роз'яснює заставодержателю право на звернення до суду з позовом про зняття арешту із заставленого майна.

Реалізація заставленого майна здійснюється в порядку, встановленому цим Законом.

За рахунок коштів, що надійшли від реалізації заставленого майна, здійснюються утримання, передбачені статтею 43 цього Закону, після чого кошти використовуються для задоволення вимог заставодержателя. У разі якщо заставодержатель не є стягувачем у виконавчому провадженні, йому виплачуються кошти після належного підтвердження права на заставлене майно. У разі задоволення в повному обсязі вимог заставодержателя залишок коштів використовується для задоволення вимог інших стягувачів у порядку, встановленому цим Законом.

Спори, що виникають під час виконавчого провадження щодо звернення стягнення на заставлене майно, вирішуються судом.

Примусове звернення стягнення на предмет іпотеки здійснюється державним виконавцем з урахуванням положень Закону України «Про іпотеку»

Відповідно до положень статті 55 Закону державний виконавець має право звернути стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, а також на майно та кошти, що належать боржнику від інших осіб.

Зазначені особи зобов'язані подати на запит державного виконавця у визначений ним строк відомості про належне боржнику майно, що перебуває в них, та майно чи кошти, які вони мають передати боржнику.

Після надходження від зазначених осіб відомостей про наявність майна боржника державний виконавець описує таке майно, вилучає його і реалізує у встановленому цим Законом порядку. У разі якщо особа, у якій перебуває майно боржника, перешкоджає державному виконавцю в його вилученні, таке

майно вилучається державним виконавцем у примусовому порядку.

Готівкові кошти та майно, що належать боржнику від інших осіб, вилучаються державним виконавцем у таких осіб у присутності понятих на підставі ухвали суду.

На належні боржникові у разі передачі від інших осіб кошти, що перебувають на рахунках у банках та інших фінансових установах, стягнення звертається державним виконавцем на підставі ухвали суду в порядку, встановленому цим Законом.

За ухилення від виконання розпоряджень державного виконавця особою, в якій перебуває майно боржника, на неї може бути накладено стягнення відповідно до цього Закону.

Одночасно слід зазначити, що частиною першою статті 52 Закону визначено, що звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті, вилученні та примусовій реалізації.

Особливості звернення стягнення на майно боржника – юридичної особи визначено главою 5 Закону.

Порядок звернення стягнення на інше майно боржника - юридичної особи передбачено статтею 66 Закону.

Так, відповідно до частини першої цієї статті Закону у разі відсутності у боржника - юридичної особи коштів у обсязі, достатньому для покриття заборгованості, стягнення звертається на інше майно, належне такому боржникові або закріплене за ним, у тому числі на майно, що обліковується на окремому балансі філії, представництва та іншого відокремленого підрозділу боржника - юридичної особи (крім майна, вилученого з обороту або обмеженого в обороті) незалежно від того, хто фактично використовує це майно.

При цьому слід зазначити, що одним з видів юридичних осіб є господарські товариства.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону України «Про господарські товариства», частини першої статті 113 Цивільного кодексу України господарським товариством є юридична особа, статутний (складений) капітал якої поділений на частки між учасниками.

Відповідно до частини другої статті 113 Цивільного кодексу України господарські товариства можуть бути створені у формі повного товариства, командитного товариства, товариства з обмеженою або додатковою відповідальністю, акціонерного товариства.

Перелік видів майна, яке є власністю господарського товариства визначено статтею 12 Закону України «Про господарські товариства» та статтею 115 Цивільного кодексу України.

Так, згідно з зазначеними правовими нормами, господарське товариство є власником, зокрема, майна, переданого йому учасниками товариства у власність як вклад до статутного (складеного) капіталу.

Таким чином, звернення стягнення на майно господарського товариства, в тому числі, переданого йому учасниками товариства у власність як вклад до статутного (складеного) капіталу, здійснюється у порядку, передбаченому главою 4 Закону, з особливостями, визначеними главою 5 Закону.

Щодо звернення стягнення на вклади учасників (засновників) товариства до статутного (складеного) капіталу слід зазначити наступне.

Відповідно до частини першої статті 131 Цивільного кодексу України звернення стягнення на частку учасника у складеному капіталі повного товариства за його власними зобов'язаннями допускається тільки у разі недостатності іншого майна для задоволення вимог кредиторів.

Частина майна повного товариства, пропорційна частці учасника-боржника у складеному капіталі, виділяється у грошовій формі чи в натурі відповідно до балансу, складеного на момент вибуття такого учасника з товариства.

Аналогічне правило встановлено статтею 149 Цивільного кодексу України для звернення стягнення на частину майна товариства з обмеженою відповідальністю, пропорційну частці учасника товариства у статутному капіталі.

При цьому слід зазначити, що наявність у боржника права на частку в статутному (складеному) капіталі господарського товариства підтверджується установчим документом.

Так, відповідно до статті 4 Закону України «Про господарські товариства» установчим документом акціонерного товариства, товариства з обмеженою і товариства з додатковою відповідальністю є статут, повного і командитного товариства – засновницький договір.

Установчі документи повинні містити, зокрема, відомості про склад засновників та учасників, розмір та порядок утворення статутного (складеного) капіталу.

Разом з цим, відповідно до частини шостої статті 52 Закону, у разі якщо боржник володіє майном спільно з іншими особами, стягнення звертається на його частку, що визначається судом за поданням державного виконавця.

Порядок визначення частки майна боржника у майні, яким він володіє спільно з іншими особами встановлено статтею 379 Цивільного процесуального кодексу України.

При цьому, існуюча практика свідчить про єдиний підхід застосування органами державної виконавчої служби положень законодавства в частині звернення стягнення на частку боржника у статутному капіталі господарського товариства.

Так, у разі, якщо боржник є учасником (засновником) господарського товариства, державний виконавець звертається до суду з відповідним поданням.

На майно, визначене судом, стягнення звертається в порядку, встановленому Законом України «Про виконавче провадження».

Окремо слід звернути увагу на порядок звернення стягнення на частку в статутному капіталі акціонерних товариств.

Відповідно до частини першої статті 155 Цивільного кодексу України статутний капітал акціонерного товариства утворюється з вартості вкладів акціонерів, внесених внаслідок придбання ними акцій.

При цьому, частиною першою статті 6 Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок» визначено, що акція є іменним цінним папером, який посвідчує майнові права його власника (акціонера), що стосуються акціонерного товариства.

Слід зазначити, що процедуру реалізації на фондовій біржі цінних паперів, на які звернено стягнення регулює Порядок реалізації на фондовій біржі цінних паперів, на які звернено стягнення, затверджений рішенням Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 25.12.2012 № 1853, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 22.01.2013 за № 159/22691.

Опис та арешт майна боржника здійснюються в такій послідовності:

Після виявлення майна боржника державний виконавець проводить опис та арешт цього майна, про що складає акт. В акті опису та арешту майна боржника повинні бути вказані:

а) назва кожного внесеного в акт предмета і його відмінні ознаки (вага, метраж, розмір, форма, вид, колір, товарний знак, проби, виробнича марка, дата випуску, ступінь зносу тощо);

б) якщо вилучені предмети мають ознаки дорогоцінних металів, каменів органічного та неорганічного утворення, перлів тощо, то вони ретельно описуються з визначенням усіх особливих ознак, відповідним чином пакуються в конверт, прошиваються, підписуються державним виконавцем та іншими учасниками, які були присутніми під час опису;

в) якщо проводилось опечатування предмета, зазначається, які предмети, приміщення, сховища були опечатані, кількість накладених печаток та спосіб опечатування;

г) прізвище, ім'я та по батькові особи, якій передано майно на зберігання, а якщо майно передано на зберігання не боржнику, а іншій особі, - паспортні дані, її місце проживання (далі - зберігач);

г) відмітка про роз'яснення зберігачеві майна обов'язків із збереження майна, попередження про кримінальну та іншу відповідальність, встановлену законодавством, за його розтрату, відчуження, приховування, підміну, пошкодження, знищення або інші незаконні дії з майном, на яке накладено арешт;

д) якщо державний виконавець установив зберігачеві обмеження права користуватися майном, зазначаються вид, обсяги і строки обмеження;

е) зауваження або заяви стягувача, боржника, осіб, що були присутні при описі.

Акт опису та арешту майна підписується державним виконавцем, понятими, зберігачем майна, боржником та стягувачем, їх представниками, а також може бути підписаний іншими особами, які були присутні при проведенні опису майна. У разі відмови від підпису сторін чи інших осіб, що були присутні при виконанні, про це робиться відмітка в акті.

Якщо опис і арешт майна здійснюються на виконання рішення про забезпечення позову, державний виконавець передає арештоване майно на зберігання боржнику або його представнику. Іншій особі майно на зберігання може бути передано лише у випадку відсутності боржника чи його відмови від прийняття майна на зберігання, а також у випадку, якщо судовим рішенням визначено іншу особу, якій необхідно передати майно на зберігання.

Якщо опис і арешт майна здійснюються за участю боржника або його представника, акт опису та арешту майна складається в двох примірниках. Перший залишається в провадженні державного виконавця, а другий видається боржнику під розписку на першому примірнику, що залишається у державного виконавця.

Якщо описане майно передано на зберігання не боржникові чи його представнику, а іншій особі, то акт опису та арешту майна складається в трьох примірниках. Перший залишається в провадженні державного виконавця, а інші вручаються зберігачеві майна та боржнику під розписку на першому примірнику акта.

У разі необхідності після передачі майна на зберігання за постановою державного виконавця таке майно може бути передано на зберігання іншому зберігачу. У постанові зазначаються причина передачі майна іншому зберігачу, прізвище, ім'я та по батькові зберігача, який здійснював зберігання майна, та прізвище, ім'я та по батькові нового зберігача. Постанова підписується державним виконавцем. У постанові робиться попередження новому зберігачеві майна про кримінальну та іншу відповідальність, встановлену законодавством, за його розтрату,

відчуження, приховування, підміну, пошкодження, знищення або інші незаконні дії з майном, на яке накладено арешт. Копія постанови вручається новому зберігачу, до якої додається копія акта опису та арешту майна.

У разі необхідності (наявність інформації про псування майна тощо) державний виконавець до моменту передачі майна новому зберігачу може здійснити вихід за місцем зберігання майна для його огляду. У разі зміни кількісних чи якісних характеристик майна про це зазначається в постанові про призначення нового зберігача, при цьому державний виконавець готує подання (повідомлення) до правоохоронних органів щодо притягнення зберігача до кримінальної відповідальності.

Факт передачі майна може засвідчуватися актом державного виконавця або актом приймання-передавання майна.

Виявивши розтрату, відчуження, приховування, підміну, пошкодження, знищення переданого на зберігання майна або встановивши інші незаконні дії з цим майном, державний виконавець складає про це акт і звертається з поданням до органів прокуратури за місцем виконання рішення у порядку, визначеному розділом XIV Інструкції, для вирішення питання про притягнення зберігача описаного майна до відповідальності, передбаченої статтею 388 Кримінального кодексу України.

При скасуванні судом заходів забезпечення позову за завершеними виконавчими провадженнями державний виконавець відновлює виконавче провадження протягом трьох робочих днів з дня надходження рішення суду, після чого майно звільняється з-під арешту за постановою державного виконавця без винесення постанови про відкриття виконавчого провадження. Копія постанови державного виконавця про звільнення майна боржника з-під арешту надсилається сторонам та до відповідного органу (установи) для зняття арешту.

У випадках, передбачених частиною п'ятою статті 60 Закону, державний виконавець вносить постанову про зняття арешту з майна чи коштів не пізніше наступного дня з моменту надходження належним чином завіреної копії рішення суду до органу ДВС.

Визначення вартості, оцінка майна боржника проводяться державним виконавцем або суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання в установленому законодавством порядку.

Для оцінки за регульованими цінами, оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден державний виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання, який провадить свою діяльність відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні».

У разі якщо визначити вартість майна (окремих предметів) складно або якщо боржник чи стягувач заперечує проти передачі арештованого майна боржника для реалізації за ціною, визначеною державним виконавцем, державний виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання для проведення оцінки майна. Витрати, пов'язані з призначенням суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання, несе сторона, яка оспорує вартість майна, визначену державним виконавцем.

Державний виконавець повідомляє про результати визначення вартості чи оцінки майна сторонам. У разі якщо сторони не згодні з результатами визначення вартості чи оцінки, вони мають право подати державному виконавцю заперечення в десятиденний строк з дня надходження повідомлення. Сторона вважається ознайомленою з результатами визначення вартості чи оцінки

арештованого майна, якщо їй надіслано повідомлення про результати визначення вартості чи оцінки майна рекомендованим листом за адресою, зазначеною у виконавчому документі, або за місцем фактичного

проживання чи перебування такої сторони, достовірно встановленим державним виконавцем.

У разі заперечення однією із сторін проти результатів оцінки, проведеної суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання, державний виконавець призначає рецензування звіту про оцінку майна. Витрати, пов'язані з рецензуванням звіту, несе сторона, яка заперечує проти результатів оцінки. У разі незгоди з оцінкою, визначеною за результатами рецензування, сторони мають право оскаржити її в судовому порядку в десятиденний строк з дня отримання відповідного повідомлення.

Звіт про оцінку майна у виконавчому провадженні вважається чинним протягом шести місяців з дня його підписання суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання. Після закінчення цього строку оцінка майна проводиться повторно.

У разі якщо стягувач і боржник або їх представники присутні під час опису й арешту майна та не заперечують проти визначення вартості майна, державний виконавець одночасно з його описом проводить визначення вартості майна, про що складає відповідний акт.

Визначення вартості майна боржника безпосередньо державним виконавцем проводиться за ринковими цінами, що діють на день визначення вартості майна, з урахуванням фактичного стану майна, у строк не пізніше п'яти робочих днів з моменту проведення опису й арешту майна. Для визначення вартості майна державний виконавець використовує власні знання, дані засобів масової інформації, повідомлення сторін виконавчого провадження та інших осіб, яких державний виконавець у разі необхідності може залучити до проведення визначення вартості майна. З метою належного визначення вартості окремих видів майна державний виконавець може в установленому порядку залучати до процесу опису майна експертів чи спеціалістів.

За результатами визначення вартості майна державний виконавець складає акт визначення вартості майна, у якому зазначаються дата опису й арешту цього майна, опис та аналіз зібраних і використаних даних та іншої інформації під час визначення вартості майна, вартість кожного описаного предмета та загальна вартість майна. У разі заперечень з боку сторін виконавчого провадження вони мають право зазначити про це в акті. Акт складається у трьох примірниках. Акт визначення вартості майна вважається чинним протягом шести місяців з дня його складання.

Копії акта визначення вартості майна надсилаються сторонам виконавчого провадження не пізніше наступного робочого дня після його складання. Якщо сторони виконавчого провадження або їх представники присутні під час визначення вартості майна, копії акта вручаються їм під розписку на першому примірнику акта.

У разі якщо оцінку майна проводив суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання, державний виконавець направляє сторонам повідомлення про оцінку майна не пізніше наступного робочого дня після отримання звіту про оцінку майна. У звіті про оцінку майна оцінювач обов'язково повинен зазначити відомості, які необхідні для публікації оголошення про реалізацію такого майна. Необхідність зазначення таких відомостей передбачається у договорі, який укладається органом ДВС із суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання. Строк чинності звіту про оцінку майна у виконавчому провадженні становить шість місяців з дати його складання.

Якщо вартість майна боржника визначено в рішенні суду, державний виконавець передає майно на реалізацію за ціною, визначеною судовим рішенням, без проведення визначення вартості чи оцінки такого майна.

Передача стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі, здійснюється в установленій державним виконавцем строк за участю стягувача та боржника.

У разі наявності інформації про місцезнаходження предметів, зазначених у виконавчому документі, державний виконавець у постанові про відкриття виконавчого провадження вказує час та місце примусового виконання рішення про передачу стягувачу присуджених предметів, якщо рішення не буде виконано боржником самостійно, а також попереджає стягувача про повернення йому виконавчого документа на підставі пункту 4 частини першої статті 47 Закону, якщо він не з'явиться на виконання без поважних причин.

Якщо боржник не виконав рішення самостійно, то державний виконавець вилучає у нього в присутності понятих предмети, зазначені у виконавчому документі, і передає їх стягувачу або його представнику, про що складає акт вилучення у боржника предметів, зазначених у рішенні суду, та акт передачі їх стягувачу. Ці акти складаються у трьох примірниках. Один примірник акта залишається у виконавчому провадженні, інші вручаються стягувачу та боржникові або їх представникам під розписку на першому примірнику акта.

В актах вилучення та передачі зазначаються реквізити виконавчого документа та номер виконавчого провадження, прізвища, імена та по батькові державного виконавця, сторін виконавчого провадження та інших осіб, які беруть участь у передачі майна, короткий опис майна. Акти підписуються державним виконавцем та сторонами виконавчого провадження. У разі відмови сторін виконавчого провадження від підпису про це зазначається в актах.

У разі усної відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника, під час виконання рішення про передачу їх стягувачу державний виконавець у присутності понятих про цей факт зазначає в актах та повертає зазначені предмети боржникові під розписку і виносить постанову про повернення виконавчого документа стягувачу на підставі пункту 4 частини першої статті 47 Закону.

У разі відсутності боржника виконання рішення може бути проведено без його участі за участю стягувача або його представника та двох понятих.

Якщо під час виконання рішення про передачу стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі, виявлено лише частину таких предметів, державний виконавець здійснює їх передачу в установленому порядку, про що робить відмітку у виконавчому документі.

Реалізація майна, на яке звернено стягнення, здійснюється відповідно до вимог статті 62 Закону.